

Những vần thơ
yêu thương
NGUYỄN ĐĂNG ĐỘ

NGUYỄN ĐĂNG ĐỘ

Những vần thơ
yêu thương

T H Ơ

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

Thơ Nguyễn Đăng Độ

Những thơ thật, bởi chân thành, bất kể người viết ra chúng có điều luyện về sự viết hay không, thường thể hiện một trật tự cá biệt cho cái mà một tác gia cổ điển lớn đã gọi là “tâm hồn của các từ.” Một trật tự cá biệt như thế phản ánh cái điều là điều chủ yếu đối với một người viết khi người ấy có ham muốn, một cách hoàn toàn tự giác tự nhiên, được thấy “tâm hồn của các từ” mà mình tìm đến chính là mang những vang vọng đầy đặn của tâm hồn riêng của mình. Vì thơ nói chung đặc thù do cái thật của phản ánh – tức sự biết thấm nhuần cảm xúc, kiến lập cái nhìn riêng – nên thơ của biểu lộ chân thành luôn luôn đem đến ấn tượng khác biệt thú vị ở những điều có vẻ như đã quá quen quá thuộc. Nhìn vào tên tập thơ này của Nguyễn Đăng Độ, “Những vần thơ yêu thương,” hẳn người ta có thể nghĩ ngay rằng thơ nào mà lại chẳng buộc vào với “yêu thương” nhỉ (!?) Nhưng nhìn vào trật tự tổng thể của tập thơ, thì có lẽ ấn tượng đọc sẽ bắt đầu khác, khi thấy rằng đấy là

sự dàn bày với niềm thiết tha với một điều chủ yếu không ngừng được nhấn mạnh bằng trật tự giản dị và rõ rệt của trình bày đó.

Tập thơ được chia làm bốn phần có đánh số thứ tự, không kèm tiêu đề riêng; lần lượt ta thấy “những vần thơ yêu thương” dành cho “Mẹ”, rồi “Cha” – mà gắn liền với đó là “quê hương” cùng “tuổi thơ” – rồi cũng ngay đó là “Em” gắn với một tình yêu lớn của đời nhà thơ, và kế tiếp là tình CHA VÀ CON của bản thân nhà thơ; tiếp đó phần thứ “II” tựa như một phát triển của chủ đề, trên hình ảnh chung của “quê hương” mà các nét tình yêu với Mẹ, Cha, và Em, và Con sẽ phát triển mở rộng, hòa sắc trên cái nền quê hương đó; cũng không ngừng được nhắc lại trong các hòa sắc đó là nét của hồi ức về một tuổi thơ có gì đó rất khác thường sâu đậm; phần này nối tự nhiên vào phần thứ “III” mở rộng chủ yếu các hình ảnh “tình yêu” – “Em,” nhưng vang vọng của cái nền Mẹ-Cha-Quê nhà lui xuống dạng bề trầm mà vẫn cảm nhận được đầy đủ; rồi phần cuối cùng, phần “IV,” chuyển “yêu thương” lên rộng nhất với “Tổ quốc” và người “chiến sĩ” thì vẫn thấy sự neo vào lớp hình ảnh kiểu “Phía quê xa dáng mẹ hao gầy” (CHIẾU BIÊN GIỚI).

Bố cục như vậy gợi lên một chủ ý hiện động, xuyên suốt tác phẩm, không thể bảo là do tình cờ nào đấy. Ở đây thể hiện đặc điểm rất riêng và thú vị của tập thơ này. Với nỗi chân thành sâu sắc, nhà thơ dường như cố gắng chia sẻ những cảm xúc luôn luôn mang cái không khí và năng lượng của một khám phá, về “yêu thương,” điển hình như ở bài thơ THƠ TÌNH ANH VIẾT, được xếp vào vị trí cuối của phần “III”, một câu thơ như reo lên với chính

nó và với đối tượng chia sẻ của nó: “Bài thơ tình anh viết mới tinh khôi” - ! Rõ ràng là, nhìn từ phía “tâm hồn của các từ,” sắc thái của “mới tinh khôi” đó không để biểu cảm cho một điều gì đó vừa “mới” được làm, mà hàm ý một điều vừa được khám phá-tìm thấy-hiện ra, đủ “mới” để ngạc nhiên, sùng sốt, vui mừng và thúc đẩy sự nghĩ. Cái điều rất “mới”, ấy thế mà, không gì khác hơn ngoài “yêu thương.” Cho nên, theo đó mà xét, trật tự của bố cục tập thơ này, như vừa mô tả giản lược ở trên, không đơn thuần là một dàn bày quen gặp về cái rường cột thứ nhất của tình cảm con người ta, theo một cách quen gọi là “truyền thống,” gồm cha mẹ-quê hương-gia đình-đất nước. Tuy nhiên, vẫn đại thể trên cùng cái trục đó, Nguyễn Đăng Độ với những bài thơ của anh ở đây chia sẻ cái cảm-xúc-nghĩ của nhà thơ về cái mà hẳn nhà thơ đã xem như là cái bản lai diện mục của lòng “yêu thương.”

Tại sao có thể nói như vậy? Trước tiên là bởi sự bố cục chặt chẽ, rõ ràng có ý tứ, của phần “I” tập thơ này, với ba bài thơ MẸ TÔI!, TẶNG HOA, BÓNG MẸ, mở đầu, trong đó bài thứ nhất và bài thứ ba có một độ bao quát thống thiết, chân thật, đặc biệt rung động, mà – như trên đã đề cập – sẽ còn đưa vang vọng âm hưởng tình cảm MẸ đến hầu hết những bài thơ về sau trong tập này, một cách đặc thù; tiếp đó là các bài thơ về CHA... ; và kết thúc với CHA VÀ CON; tất cả tạo thành hình ảnh sinh động của ba thế hệ, hay ba-đời, tức là cái lát cắt hay mô-đun điển hình của một cõi nhân gian, và nối vào nhau khăng khít bằng giá trị tinh thần của tình “yêu thương” ngoại vượt mọi thăng trầm thân phận riêng từng người. Tuy nhiên, thực tế là đã và vẫn

sẽ còn rất nhiều người viết thơ về “mẹ” với tư cách một hình ảnh biểu tượng cho cội rễ hay tình người, hay v.v. ; vậy nên, điều thứ hai, cái gọi lên nét riêng, hay không khí và năng lượng khám phá ở hình ảnh người mẹ ở đây, là cách mà nhà thơ đặt ,nổi bật lạ thường, tầm vóc quan trọng sống còn của mối liên hệ mẹ-và-con lên bình diện bầu trời và chân trời của cõi nhân gian đó:

...

*Mẹ ơi dòng suối trên nguồn
Tắm đời con sạch trâm luân kiếp người*

...

*Xin đừng để lại mình con
Cõi đời dâu bể mẹ còn chờ che./.*

MẸ TÔI!

Trong cái ước mong đó – vì hiển nhiên đấy là một phát biểu ước mong – người mẹ là hiện tại của người con, một hiện tại luôn cứu mang quá khứ và ngả bóng lên tương lai; tương ứng thì người con ấy cũng chính là hiện tại của người mẹ ấy.

Ý này nhắc lại trong bài thơ thứ hai liền đó, trong chuỗi hình ảnh nhà thơ thấy mình là “đóa hoa tâm,” là đóa hoa mang tặng mẹ:

...

*Đã từng tháng tám ngày ba
Đâm chồi nảy lộc mẹ cha vun trồng
Hoa tươi nở rộ cánh đồng
Làn hương lan tỏa mênh mông đất trời
Đời hoa qua bao năm rồi
Công cha nghĩa mẹ tình khôi tháng ngày*

*Bao năm cha mẹ hao gầy
Để cho hoa nở dâng đầy sắc hương*

...

*Con xin dâng đóa hoa tâm
Quyện trong dòng máu nảy mầm trở hoa./*

TẶNG HOA

Đây rõ là một giọng của tụng ca, một lối viết quen thuộc phổ biến, tuy nhiên nó có nét nhấn rất mạnh, do đó tạo được sắc thái riêng của mình, bổ sung vào cái ý ở bài thứ nhất: đó là nét nhấn của cụm từ “dòng máu.” Nó mạnh cả về hình thức bởi rơi vào nhịp mạnh ở câu kết. Và, đáng kể nhất, kết nối của “đóa hoa tâm” với “dòng máu” đã đưa tính biểu tượng quay vào địa hạt của thực tại: MẸ là hiện tại với “con” cũng tựa như cái dòng chảy nuôi sự sống đó. Điều ấy thực hiện nhiên, nhưng nó sản sinh ý nghĩa ở mức biểu tượng, khi nhà thơ nhìn nhận mình là “đóa hoa tâm” của MẸ (và CHA, dĩ nhiên.)

Và nói đến một hiện tại, hay ước một hiện hữu xuyên suốt “Cõi đời dâu bể...” tức là nghĩ đến/nói đến “thời gian.” Bài thơ thứ ba, BÓNG MẸ, thuần xúc cảm hồi tưởng trong cách thể hiện, trình bày cảm thức về sự ngăn ngủi của thời gian với ấn tượng MẸ - ngày xưa và MẸ - bây giờ. Mô thức dùng hồi tưởng về người mẹ tất nhiên không phải là mới, nhưng ở đây nổi chân thành khiến nó trở nên lung linh, và hẳn nên thấy là nó tiếp tục mạch cảm-xúc-nghĩ của hai bài thơ trước, mà theo đó nhà thơ dường như nỗ lực để làm sao chia sẻ trọn vẹn được điều hẳn anh cảm nhận như cái nền đá gốc, cái bản

lai diện mục của “yêu thương.” Và theo đó ở khổ thơ thứ ba xuất hiện một hình ảnh lung linh đến thế, gợi lên nỗi đau đau MẸ - thời gian của nhà thơ:

...

*Chân trần lội khắp đồng xa
Áo tơ gầy guộc ngày qua phận đời
Hạt gạo đổi hạt mồ hôi
Năm canh rũ áo mẹ ngồi vá đêm*

...

Ba câu thơ đầu của khổ này đẹp và thẩm thía, tuy nhiên trong một trường hình ảnh quen thuộc về một thời; nhưng câu thơ cuối khổ thơ bật lên cái ánh “mới tinh khôi” mà hẳn mạch nghĩ đã đưa nhà thơ tìm tới: “mẹ ngồi vá đêm.”

Có thể ngày nay không nhiều người còn nhớ đến cảnh chằm lá nón vá áo tơ – để đồng cảm thông suốt với bước chuyển sang ẩn dụ hình ảnh của “mẹ ngồi vá đêm.” Tuy nhiên, bản thân hai tiếng “vá đêm” đã đầy sức khơi gợi: chẳng phải đây là sự “vá” thời gian hay sao! và nếu “con” là một “đóa hoa tâm” thì thời gian kia ắt đã qua tay MẸ “vá.”

Ngôn từ ở thơ, với “tâm hồn của các từ,” với đặc tính không bao giờ bị cố định vào chỉ một nghĩa hay một trường hợp của nghĩa, giúp ta dừng lại ở các hình ảnh thơ mà vẫn đạt tới một sự thấu hiểu. Theo đó, loạt hình ảnh vừa dẫn về MẸ, từ “suối trên nguồn” rửa sạch trầm luân một kiếp, chở che qua dâu bể cõi người, cho “đóa hoa tâm,” và “vá đêm” đều là những hình ảnh về bản lai diện mục của “yêu thương” – và bởi thế có thể thấy rằng MẸ không chỉ là một người-yêu-thương cụ thể mà chính là hình

ảnh ẩn dụ lớn nhất về tình “yêu thương” nhà thơ mang trong mình, chia sẻ từ chính mình.

Như vậy, thơ Nguyễn Đăng Độ trong phần “I” của tập này chất chứa suy ngẫm cũng ngang với cảm xúc, hay có lẽ nên nói rằng đây là những cảm-xúc-nghĩ; và sự nghĩ của các ẩn tượng cảm nhận đó soi chiếu vào những bài thơ ở ba phần sau đó trong tập.

Một câu hỏi dành cho người đọc, một câu hỏi hàm ngụ trong những ẩn tượng và suy nghĩ đó, là: điều gì, hay những điều gì, đã khiến nhà thơ nghĩ ngợi đến thế về tình “yêu thương,” cái tình người phổ biến mà có lẽ rất nhiều sẽ bảo rằng nó suôn sẻ và đơn thuần?

Dường như – chỉ là dường như mà thôi – Nguyễn Đăng Độ cũng gửi gắm cả những băn khoăn nữa vào hình ảnh ẩn dụ lớn về MẸ của anh; như trong bài thơ thứ năm ở phần “I”, một trong các bài thơ khơi gợi nhất của tập này:

THỜI GIAN

*Thời gian như bóng qua thêm
Để giờ tóc mẹ bạc thêm mấy phần
Nắng chiều hai nửa phân vân
Dáng ai như mẹ ngoài sân lúa vàng.*

Trên bình diện hình ảnh, ở đây thì THỜI GIAN là sự đồng hiện của “mẹ” – người tóc đã “bạc thêm mấy phần” cùng lúc là người vẫn đang lúi

húi “ngoài sân lúa vàng.” Nhưng câu thơ hay nhất là “Nắng chiều hai nửa phân vân” – bởi trong hai chữ “phân vân” ấy, hay là trong “tâm hồn của các từ” “phân vân” ấy có thể đã chứa trọn một cuộc đời, hay có thể còn hơn một cuộc đời, và hơn thế nữa./.

Ngày 15 tháng 7 năm 2023

NGUYỄN CHÍ HOAN

*Chủ tịch Hội đồng văn học dịch-
Hội nhà văn Việt Nam*

PHẦN I

Mẹ tôi!

Mẹ ơi đây giấc mơ con
Lời ru của mẹ ngắm mòn tháng năm
Thân gầy nắng đốt mưa gấm
Sớm khuya rút ruột đời tằm nhả tơ
Trái trời khoai lúa xác xơ
Bàn chân mẹ tãi mòn tro cánh đồng
Ngày dầm con bắc giữa đồng
Đêm buồn mẹ ngược lạng trông sao tàn
Những khi lụt lội bão tan
Vai trần mẹ quấy miên man giọt buồn
Mẹ ơi dòng suối trên nguồn
Tắm đời con sạch trăm luân kiếp người

Chiều rồi hoa chẳng còn tươi
Thời gian nắng quắt nụ cười tàn phai
Lời ru cơn gió thổi dài
Giờ đây mẹ phải nương vai nằm gối
Ngoài kia mưa gió trắng trời
Lá vàng chấp chới sắp rơi xuống rồi
Quặn lòng tiếng nấc, mẹ ơi!
Mắt con ngấn giọt sao trôi ướt nhòa
Lạnh người nghe tiếng oa oa
Lật trang ký ức ngày xa héo mòn
Xin đừng để lại mình con
Cõi đời dầu bể mẹ còn chờ che./.

Tặng hoa

Mẹ ơi! Hai mươi tháng mười
Con dâng tặng đóa hoa tươi tấm lòng
Tặng em cả ánh trăng trong
Hoa lòng anh níu trăm năm chúng mình
Hoa này không nhụy thấm tình
Hương thơm nụ biếc sắc xinh vẹn toàn
Lời hoa mưa nắng lo toan
Sống trên đất đá khô cần nở hoa

Đã từng tháng tám ngày ba
Đâm chổi nẩy lộc mẹ cha vun trồng
Hoa tươi nở rộ cánh đồng
Làn hương lan tỏa mênh mông đất trời
Đời hoa qua bao năm rồi
Công cha nghĩa mẹ tinh khôi tháng ngày
Bao năm cha mẹ hao gầy
Để cho hoa nở dâng đầy sắc hương
Bể dâu muôn dặm đường trường
Núi cao vực thẳm muôn phương mưa dầm
Con xin dâng đóa hoa tâm
Quyện trong dòng máu nẩy mầm trở hoa./.

Bóng mẹ

Xa quê quá nửa đời người
Tháng năm một cánh hoa tươi cuối chiều
Đường xưa lối cũ lời yêu
Dáng ai như mẹ liêu xiêu thửa nào

Một thời nghèo khó lao đao
Mùa hè nắng đốt đông bào tái tê
Chợ quê dầm dãi ê chề
Ấm lòng con trẻ gạo quê dưa cà

Chân trần lội khắp đồng xa
Áo tôi gầy guộc ngày qua phận đời
Hạt gạo đổi hạt mồ hôi
Năm canh rũ áo mẹ ngồi vá đêm

Thời gian như gió bên thêm
Bây giờ tóc mẹ bạc thêm mấy phần
Bóng ai khuya sớm chân trần
Ngỡ như dáng mẹ tảo tần ngày xưa.

2023

Thương cha

Giọt nước mắt chảy theo năm tháng
Mồ hôi cha thấm ướt một đời người
Dáng cha đứng ngược chiều gió táp
Che chắn đàn con sớm tối ngược xuôi

Nặng nhọc âu lo đeo bám khôn người
Cha lặng lẽ giấu vào tâm khảm
Nước mắt rơi ngày ba tháng tám
Cha một mình một bóng vượt bão dông

Chúng con lớn lên như những dòng sông
Chảy trong suốt giữa đôi bờ xanh biếc
Con đâu biết đời cha muôn trùng bão xiết
Nỗi đắng cay cơm áo cộc còi

Con lớn lên ngày tháng đưa thoi
Những va vấp dập bầm nỗi người tím tái
Chợt nhận ra đời cha từng trải
Bao bão giông đắng chát phận người

Thời gian đi qua nước mắt nụ cười
Lời cha dặn con tạc lòng ghi dạ
Cuộc đời bao dung yêu thương tất cả
Sóng dập bão dồn phía trước phải nhìn lên...

Thời gian

Thời gian như bóng qua thêm
Để giờ tóc mẹ bạc thêm mấy phần
Nắng chiều hai nửa phân vân
Dáng ai như mẹ ngoài sân lúa vàng.

Áo tôi

Bao đời chăm chiếc áo tôi
Quàng lưng cha mẹ đẩy vơi bốn mùa
Áo tôi chắn gió bắc lùa
Mùa hè che nắng ban trưa cánh đồng

Áo tôi dịu mát bóng hồng
Nụ yêu chúm chím dấu trong môi cười
Áo tôi ủ ấm hai người
Nên tình nên nghĩa rạng ngời sắc tươi

Áo tôi cây cỏ đất trời
Đồng sâu thắm giọt mồ hôi mặn mòi
Rách lành tấm áo bao đời
Thủy chung áo lá ngọt bụi đắng cay

Áo tôi vắt vẻo đường cày
Cánh diều vi vút đằm say chiều rồi
Áo tôi nổi nhớ bời bời
Dáng mẹ đứng đợi – Áo tôi giữa đồng.

Tình cha nghĩa mẹ

Thời gian như cánh thoi đưa
Cha mẹ như sợi nắng thưa cuối ngày
Tấm thân lam lũ hao gầy
Thân cò lặn lội chân mây góc trời
Con thơ đói sữa, mẹ ơi!
Tiếng con loang giữa mưa rơi gió ngàn

Lung còng mẹ gánh nôi nhà
Nắng khô hoa rụng dưa cà trở ngang
Giữa trưa nắng đổ chang chang
Đêm về con khóc hai hàng lệ rơi
Công cha nghĩa mẹ cạn lời
Bao nhiêu cay đắng bởi bởi mưa chan
Bây giờ ngày tháng canh tàn
Những điều cha dạy lời vàng mai sau./.

Em ơi xuân đã về

Em ơi xuân đã về
Hương mùa xưa bông lúa
Mưa thấm thì ô cửa
Tóc thế vương cỏ may

Chim én liệng chân mây
Cây đâm chồi nảy lộc
Mầm xanh dâng sự sống
Ngào ngạt sắc hương hoa

Mùa xuân như khúc ca
Hát về miền sâu thẳm
Gương mặt em đắm thắm
Sưởi ấm niềm yêu thương

Một mùa xuân vấn vương
Bao nhiêu lời hò hẹn
Tình yêu thương trọn vẹn
Đất trời muôn sắc hoa...

1/2023

Ánh mắt

Cuộc đời này anh trao gửi nơi em
Trong ánh mắt thắm sâu tình da diết
Em có nhớ phút giây đầu tha thiết
Hạnh phúc bay ngang nắng mới thủa ban đầu
Giây phút bên nhau hạnh phúc đến ngõ ngang
Anh trao gửi nồng nàn hương mùa mới
Ánh mắt em nhìn làm anh bối rối
Lặng giấu vào sâu lắng nỗi niềm riêng

Ôi cái nhìn em say đắm thiêng liêng
Trái tim anh tan ra vụn vỡ
Hạnh phúc đời người đóa hoa rục rĩ
Được nâng niu chiều chuộng yêu thương
Ảo ảnh mơ hồ nắng sớm mờ sương
Ta đang sống mỗi ngày như ban mai mới mẻ
Anh cất giữ ánh nhìn em trong đáy mắt
Để mỗi ngày phép lạ đến tròn trăng.

Em

Năm tháng cũ xa rồi bao kỷ niệm
Biển Sơn Trà in đậm bóng người thương
Chiều chưa xuống mà nhuộm đầy nắng tím
Anh gửi về nơi ấy tặng em

Gửi về em hết thảy nỗi niềm riêng
Cả nắng sớm ban mai và bầu trời xanh biếc
Cả thân xác trời sinh không nướn tiếc
Gom hết mọi bài ca của biển tặng em

Hãy cười lên em thân yêu ơi
Sau nắng cháy cơn mưa lành lại đến
Bao năm tháng cần khô cơn khát
Hoa thắm hồng tô sắc với mây xanh

Cuộc đời hai ta duyên nợ trời sinh
Dẫu bão động sóng xô vẫn nặng sâu tình biển
Ta bên nhau như thuyền với bến
Em hóa hoa hồng anh cất giữ trong tim./.

Tiền con gái!

Ngày con khoác áo cô dâu
Ba cười ngoài miệng thâm sâu xé lòng
Thương con ba phải kìm mình
Cùng năm cùng tháng mà tình hẩm hiu
Tuổi thơ cay đắng muôn điều
Con sinh cha chẳng biết nhiều về con
Đắng cay hạnh phúc vuông tròn
Đêm khuya rét lạnh mẹ con một mình
Thiếu đi một nửa ân tình
Thiếu đi muôn nỗi gia đình thương yêu
Thiếu đi năm tháng bao điều
Ba bỗng ba ăm ba chiều tuổi thơ

Mười chín năm ba ở mô
Để con côی cút bơ vợ giữa đời
Thương con từng ấy năm trời
Bụng bê quán phở đầy vơi mỗi ngày
Con ơi! có lẽ kiếp này
Ba không trả nổi nợ dày núi sông
Nay nhìn con nắm tay chồng
Thương con lòng nặng mệnh mỏng mỗi sâu
Con về bên đó làm dâu
Từ nay con nhớ khắc sâu điều này
Là người vợ tốt tháng ngày
Đoan trang thực nữ đủ đầy cảm thông
Lẽ thường gái lớn gả chồng
Trai khôn tìm vợ mỗi mong phận người
Thương con nói chẳng nên lời
Biết làm sao chỉ gượng cười cầm tay
Cuộc đời con lắm đắng cay
Cho ba xin lỗi để cười tiễn con!

Cha và con

Con âm thầm giấu nước mắt vào đêm
Cha quặn thắt nỗi niềm dao cắt
Dấu mạnh mẽ thân đồng gan sắt
Cha chẳng thể cầm lòng nhìn nỗi đau con

Cuộc đời cha đã lỡ nhịp trăng tròn
Không có cho mình một mái nhà trọn vẹn
Tuổi thơ con không bàn tay vun vén
Sống bơ vơ lạc lõng ở cõi người

Trái tim con non nớt giữa dòng đời
Lạc bước chốn thị thành nghiệt ngã
Không nơi trú chân bốn chiều gió lạ
Con rơi xuống vực sâu lốc xoáy xiết gào

Con lạc lối giữa trùng trùng giông bão
Những cuộc chơi thác loạn quên đời
Khi cha kịp nhận ra đất trời chơi với
Trái tim cha tan nát dao đâm

Con trai ơi bao ngày tháng lặng thầm
Trong giấc mơ cha còn nghe tiếng khóc
Gạt nước mắt nuốt niềm đau quặn thắt
Cha không thể rời con đâu phải trả đũa cay

Con trai ơi hãy nắm chặt bàn tay
Cha sẽ dắt con đi qua muôn trùng giông bão
Hãy vững tin dẫu đất trời chao đảo
Cha vẫn ngồi đây canh giấc ngủ con yêu

Cha tin một ngày trái tim sẽ thôi đau
Bình minh sáng lên mỗi ngày con thức giấc
Cha bắt gặp nụ cười hiền như trái đất
Trong vòng tay ấm nóng yêu thương...

Tháng 4 2023

Khuyên con

Cú trượt đầu đời đừng gục ngã nghe con
Hãy đứng dậy bước đi tự tin mạnh mẽ
Giữa cơn lốc cuộc đời con còn quá trẻ
Một lần đau một lần vấp thường tình

Mỗi sớm con đi có nắng mới bình minh
Đường rộng lớn đừng chờ ai nâng bước
Hãy vững tin bước lên phía trước
Đỉnh núi phía xa kia - điểm đích cuộc đời

Giữa muôn trùng
 được mất chuyện thường thôi
Nên chí lớn gan bền
 con là người chiến thắng
Đã là thuyền
 ngược xuôi phải vững vàng lái thẳng
Dẫu biết rằng dòng xoáy vòng quanh

Qua nắng mưa cây lá sẽ đậm cành
Đời được mất vẫn giữ lòng thanh sạch
Sống vì mình vì tình yêu chân thật
Xóa mọi ưu phiền buông bỏ sân si

Hãy đứng dậy con ơi thanh thản bước đi
Con sẽ sớm quên mọi buồn đau đắng chát
Trong vinh nhục vẫn vang ca lời hát
Sống như chính mình
hạnh phúc mỗi ngày sang.

Tháng 4/ 2023

PHẦN II

Bão lũ

Bao lần lũ lụt bão dông
Đắng cay cơ cực long đong phận người
Xin đừng bão nữa, trời ơi!
Tấm thân mỏng mảnh rạc rời mưa chan
Thương em thương mẹ cơ hàn
Cửa nhà tan nát muôn vàn thương đau
Đêm về mưa lạnh về đâu?
Xác xơ mặt đất biển sâu vùi người

Bão gieo nghèo đói xuống đời
Phận người ly tán đất trời tan hoang
Dòng đời sao lắm trái ngang
Hết thời giặc giã lại sang họa trời
Miền Trung bão gió tới bờ
Lưng còng bạc xuống rạc rời ca dao
Xin đừng thêm nữa lao đao
Phận người cũng chỉ hanh hao bọt bèo...

Những vần thơ yêu thương

Tôi viết những vần thơ yêu thương
Gom nhặt từ nắng mưa giông tố tươi bời
Những vần thơ của ngày xưa tuổi thơ xa ngái
Việt Tiến ơi! Nỗi nhớ mãi đầy vơi

Tôi chắt chiu suốt năm tháng cuộc đời
Từng nét chữ câu thơ như máu
Việt Tiến ơi! Nỗi niềm tôi đau đau
Những kiếp người lam lũ chân què

Thương bước chân cha nết nê đi về
Ngày giáp hạt tóc mẹ khô màu nắng
Thơ viết cho anh tôi nỗi buồn cay đắng
Dòng chữ nhòa trong nước mắt thương đau

Vẫn thơ cho em tha thiết nặng sâu
Giữa hạnh phúc đam mê và nỗi buồn da diết
Những vần thơ mộng mơ thanh khiết
Xin khắc vào sâu thẳm trái tim tôi

Việt Tiến ơi! Đi suốt cuộc đời
Vẫn thắm đẫm trong tôi xóm nghèo xưa cũ
Màu áo lính bạc sờn ngày quân ngũ
Sưởi ấm lòng tôi giữa thách thức thương trường

Vẫn thơ quê hương xin dâng trọn yêu thương
Dâng cả trái tim và niềm khát khao cháy bỏng
Tôi hát lên những vần thơ ấm nóng
Và khóc với câu thơ chan chứa yêu thương.

Trở về

Tôi tìm về ngõ nhỏ vườn xưa
Nơi ruộng lúa vàng bông trĩu hạt
Nơi cánh cò đập diu câu hát
Lắng lời ru cánh võng thưở ấu thơ

Tôi tìm tôi tìm bạn phía xa mờ
Cánh đồng rộn tiếng tuổi thơ tinh nghịch
Mồ hôi trộn nụ cười vang chặt ních
Bay ngang qua ánh sáng mặt trời

Đôi mắt biếc đong đưa ngày xưa có đợi
Căn nhà tranh còn ấm đến bây giờ?
Câu ví đò đưa bên vườn hoa chớm nở
Níu lòng người phiêu bạt phía trời xa

Tôi tìm về dấu cũ ngày qua
Bàn chân mẹ tím bầm bùn đất
Cha lam lũ một đời được mất
Bóng người đi gầy guộc thời gian

Tôi trở về gió lạnh rít miên man
Mưa từng hạt rơi thấm miến cổ tích
Nửa đời người phiêu bồng nơi đất khách
Lại gặp ấu thơ mình
khắc bóng xuống thời gian./.

Thương quê

Quê hương bao nỗi nhớ thương
Lòng ta nặng nỗi vấn vương bởi bởi
Một thời nón lá áo tơi
Dầm sương dãi nắng phận đời đắng cay
Nơi đây trăm nhớ ngàn say
Rơm vàng thơm nắng đan dầy khói lam
Hoa cau ngan ngát bao năm
Võng tre kéo kẹt đêm nằm ngủ mê
Dù đi vạ dạm sơn khê
Trong ta in đậm bóng quê chân trần.

Quê hương điệu ví câu hò

Xa quê nỗi nhớ mang theo
Lũy tre mái lá tranh nghèo ấu ơ
Bờ ao ruộng lúa xa mờ
Vấn đay nắng thả vàng mơ bên chiều
Quê hương gửi nhớ bao điều
Tuổi thơ khát tiếng sáo diều vút cao
Quê hương câu ví ngọt ngào
Cánh cò chao liệng đàn vào trời xanh.

Cổng làng tuổi thơ

Về đây đứng trước cổng làng
Tự trong sâu thẳm mơ màng tuổi thơ
Cố hương còn có ai chờ
Trường xa mỗi sáng cỏ mờ hơi sương
Quê nghèo cất giữ lời thương
Tuổi thơ lặng giữa sắc hương ân tình
Lắng nghe từ đất yên bình
Ngõ như tiếng vọng tự tình ngày thơ

Lối mòn vắng bóng người chờ
Đâu thời áo trắng hoa mơ nắng vàng
Bây giờ về trước cổng làng
Chợt nghe ngọn gió mơ màng hồn xưa.
Thương quê biết mấy cho vừa
Thương ta phiêu bạt có thừa nhục vinh
Cổng làng gói trọn ân tình
Là nơi lưu giữ bóng hình tuổi thơ
Ta đi độ ấy đến giờ
Cổng làng như vẫn đợi chờ người xưa...

Nhớ quê

Tháng ngày xa nổi nhớ quê
Nhà tranh vách đất não nề mưa rơi
Đất cằn sỏi đá mồ côi
Miền quê nghèo khó buồn trôi tháng ngày

Nổi người dâu bể đắng cay
Áo tơi nón lá nắng ngày cháy da
Thương quê thương cụm tre già
Bão giông đổ xuống bóng cha hao gầy

Trời mang cơn gió heo may
Đêm không thổi rỗng vai gầy mẹ tôi
Đất nghèo mưa nắng nổi trôi
Tình người xứ Nghệ đầy vơi nỗi đời

Đói nghèo hoa vẫn nở tươi
Thấm trong câu ví gửi người phương xa
Núi Hồng soi bóng sông Lam
Vọng trong khúc hát ngân nga tháng ngày

Hồn quê neo bến sông gầy
Nửa đời phiêu bạt về đây tìm mình
Nhóm lên ngọn lửa ân tình
Trái tim khao khát thấp hình yêu thương.

Xin đừng...

Tôi sinh ra nơi quê nghèo Việt Tiến
Sớm tối rau dưa khoai sắn qua ngày
Thuở ấy tuổi thơ lặng trôi như dòng chảy
Đói rách cơ hàn ám ảnh dọc tháng năm

Tôi lớn lên giữa cực nhọc khó khăn
Mẹ lam lũ đồng sâu khuya sớm
Cha bươn chải lo toan đất cày lúa cốm
Nường tấm áo tôi che cơn đói bốn mùa

Tôi trân quý bát cơm sắn khoai một thủa
Quý giọt mồ hôi cha mẹ rớt trên đồng
Ngày giáp hạt
đêm co ro trong ổ rơm vách trống
Giấc ngủ chìm vào thơm thảo hương quê

Nếu ai chưa từng qua thặng trầm dâu bể
Chưa từng lo ăn thiếu mặc đói nghèo
Xin đừng dừng đứng trước phận đời heo hắt
Chớ vô cảm lạnh lòng
để mỗi sớm lại bình minh.

Cảm ơn cuộc đời

Nắng ngập ngừng khe cửa
Gió thổi buốt trời không
Thấm cái rét đầu đông
Cõi thăm sâu thăm lặng

Tận cùng trong cay đắng
Lại mở sáng con đường
Tỏa nụ cười yêu thương
Nụ mầm thêm xanh lá

Sau bộn bề vội vã
Xin một chút bình yên
Giữa bão tố ưu phiền
Rưng rức chiều nhung nhớ

Đã bao mùa hoa nở
Níu kéo cuộc đời tôi
Trong giấc mộng tinh khôi
Hương thơm chiều diệu vội

Thêm một chút chờ đợi
Cho nắng vàng lao xao
Tùng bách lại vươn cao
Giữa muôn trùng đá núi

Qua nắng cháy mưa vùi
Thấm nhân tình thế thái
Cuộc đời còn ngang trái
Mình sống đúng mình thôi

Thầm cảm ơn cuộc đời
Cả đắng cay hạnh phúc
Chiều đông vàng hoa cúc
Vương đầy sắc hương bay...

12/2022

Điều ước

Tôi khao khát một cuộc đời bình dị
Một người bên tôi đến hơi thở cuối cùng
Một mái ấm dưới vòm trời rực nắng
Một tình thương lẽ sống tâm linh

Dấu đời người số phận trời sinh
Hạnh phúc buồn đau nỗi đời dâu bể
Tôi đứng dậy từ chiều nghiêng bóng xế
Không kêu van không oán thán phận đời

Đầu năm đi vân cảnh chùa

Đầu năm đi vân cảnh chùa
Tiết xuân ấm áp gió hòa sắc hương
Thiện nam tín nữ muôn phương
Hương huyền quyện gió thiện lương sáng ngời

Sinh ra được sống trên đời
Buồn vui sướng khổ kiếp người trăm luân
Một lòng tích đức tu thân
Làm sao chẳng vướng bụi trần thế gian

Vợ chồng trọn nghĩa tào khang
Yêu thương duyên thắm hương sang mộng vàng
Cõi nhân gian lắm trái ngang
Từ tâm chữ phúc khắc trang sách đời

Ngày xuân muôn vật sinh sôi
Lòng thành niệm phật sáng ngời đức tâm
Gió đưa hoa lá thì thầm
Tịnh tâm thấp nén hương trầm dâng xuân./.

Xuân mới

Mùa xuân mùa của sinh sôi
Đất trời ủ hạt nảy chồi đơm hoa
Mải mê bươn chải xa nhà
Buồn vui đắm giọt sương sa bên trời
Nay về đón Tết người ơi
Xua tan hết nỗi đầy voi tháng ngày
Ấm lòng tay nắm bàn tay
Tân xuân cung chúc rượu say tình nồng
Tết này tan hết giá đông
Má em tô ánh nắng hồng mùa xuân
Bên bàn thờ tổ quây quần
Hái nhành lộc sớm đón xuân sum vầy.

01/01/2023

Lễ chùa Quan Âm

Hôm nay ngày vía quan âm
Hương thơm một nén thành tâm dâng ngài
Người đi lễ mặt sáng ngời
Ánh nhìn rạng rỡ muôn nơi rộng dài

Chắp tay đứng trước phật đài
Cầu cho quốc thái muôn loài an yên
Cầu cho nhẹ bước chân thiên
Tu tâm tích đức muôn phần xả buông

Trái tim đầy ắp yêu thương
Tắm lòng thanh sạch thiện lương an bình
Cõi đời muôn nỗi nhục vinh
Khi về cõi phật thân mình có chi

Xin đừng tính toán vẩn vi
Hương thơm của Phật vơi đi nỗi niềm
Hào quang của Phật chỉ đường
Thế gian cũng chỉ vô thường mà thôi...

2023

Có phải là em

Có phải là em tôi đây không
Xa xôi năm tháng nỗi chờ mong
Ngõ nhỏ in hình ta dạo bước
Ký ức chiều trôi dọc triển sông

Cái thở mười lăm ta bên nhau
Ấu thơ thơm ngát mùa hoa cau
Thời gian như hóa người xa lạ
Em của tôi giờ em ở đâu?

Em của ai chiều xuống nắng dần phai
Thời gian sương rủ tóc ban mai
Muôn nhịp hải hà da diết nhớ
Nỗi buồn thương nhớ ta và ai?

Em là hương lúa của hồn quê
Là dòng sông bến nước chốn đi về
Là nỗi nhớ đượm buồn vương vấn
Của một thời vụng dại say mê...

Tháng 11/2022

Hoa lúa

Em gái thôn quê tóc cài hoa lúa
Mắt vương sương sớm
Cánh đồng hương thơm
Tình dâng say đắm, trong đáy mắt em
Nồng nàn câu ví, đậu trên môi hồng
Thánh thót trên đồng
Ngọt ngào như tiếng mẹ ru
Ngoài kia mùa thu, nghiêng chiều lúa trở
Ôi cô thôn nữ
Mắt đọng nắng mai, lời ca say đắm
Quyện trong hương đất thơm nồng
Em gái thôn quê, tóc vương hoa lúa
Trắng qua bao mùa, thao thiết chờ mong./.

Chân quê

Cô em thôn nữ quê mình
Lưng ong môi thắm đẹp xinh nét người
Nụ cười nghiêng sắc hoa tươi
Má đào lấp ló áo tơ trên đồng

Ráng chiều vàng rượi mặt sông
Bóng em khuất phía ánh hồng chiều quê
Hoàng hôn dìu bước em về
Cỏ xanh ngút ngát chân đê mướt mà

Người quê thuần hậu thật thà
Hương thơm của lúa ngọc ngà của hoa
Sớm trưa câu ví ngân nga
Chân quê bến nước cây đa ân tình.

Sông Lam là em

Em là tên của dòng Lam
Buông mái tóc bay qua chiều mây trắng
Anh bảo em đẹp xinh môi hồng má thắm
Em thẹn thùng nỏ dám đâu anh

Em chỉ là con của núi Hồng ngàn xanh
Mang hương vị mặn mòi của biển
Tình em là dòng Lam êm đềm miên viễn
Ở bên trời dịu dặt khúc ru ca

Mọi người bảo em sắc sảo đa đoan
Chẳng trộn vào đâu không đâu sánh được
Cái mơ mộng của bao điều ước
Chân chất đa tình son sắt thủy chung.

Em là tên của một dòng sông
Thấm câu dân ca lời ru của mẹ
Khao khát đến những chân trời đẹp đẽ
Hóa tâm hồn trong máu thịt cố hương...

PHẦN III

Gửi cho em

Anh viết tặng em những vần thơ Tây Nguyên
Chút nắng mùa khô của miền đất đỏ
Cánh chim vút cao trên nóc nhà thành phố
Những âm vang ào ạt gió đại ngàn

Gửi tặng em chút chiều lạnh mưa chan
Vùng đất ba zan lô cà phê ngút ngát
Gùi nếp thơm mẹ hái về trên rẫy
Ổng cơm lam thơm nức bếp than hồng

Gửi tặng em xanh biếc nước dòng sông
Cô gái Gia Rai múa điệu xoang bên suối
Chóe rệu cần vít cong chiều thương nhớ
Phía ấy con đường ai da diết ngóng trông

Gửi tặng em làn sương sớm mong manh
Tiếng để gọi nhau về hang khi chiều xuống
Mảnh đất gắn đời người bao mùa yêu dấu
Sắc trời thu khoe nắng óng lừng nường

Ngôi nhà sàn che lợp tấm tranh săng
Bóng ai phía hoàng hôn địu con về bản
Đêm bập bùng bếp lửa than cơm nường
Khúc khích tiếng cười nghi ngút khói lò ô

Gửi tặng em bông lan rừng chớm nở
Áo chàm thơm tinh khiết một góc trời
Kon Tum đó nơi núi non hùng vĩ
Những người con của vùng đất kiên trung

Rừng Tây Nguyên che bộ đội hành quân
Núi Tây Nguyên làm quân thù khiếp sợ
Đất Tây Nguyên ôi hồn thiêng dân tộc!
Ánh mắt già làng nhìn cờ Đảng rưng rưng

Vùng đất kiên cường nơi khởi nghiệp đời anh
Nơi nâng đỡ chở che từng bữa ăn giấc ngủ
Cơm áo chặt chiu thấm đầy nước mắt
Nắng gió đại ngàn nghĩa nặng ơn sâu

Xin tạm biệt con đường từ nơi ấy ra đi
Và xin hẹn ngày trở về nơi ấy
Tây Nguyên ơi phần đời tôi ở đấy
Hương rượu cần
thấm đượm nỗi nhớ thương./.

Bình minh

Cuối hạ bình minh thả sắc hồng
Men trời chệnh choáng giọt sương rung
Hồn dâng bao nỗi niềm ưu lặng
Thêm rêu bóng cũ trái khôn cùng
Vọng xa tiếng nhạc ru trong gió
Hương nồng sóng sánh giọt cà phê
Bình minh ngỡ ngát ai thầm nhớ
Thả hồn phiêu lãng cõi xa mơ...

Quán vắng chiều thu

Thu đã ngả sang chiều vàng heo hắt
Mưa có về dịu bớt chút khô hanh
Bên quán vắng chiều nay se lạnh
Nghe đâu đây ký ức vọng về

Đành là thế bao năm rồi có thể
Em sẽ quên không còn nhớ nơi này
Lời hò hẹn qua cầu nước chảy
Tuổi mười lăm không níu nổi trăng rằm

Ngày hai đứa chia xa hai chiều nắng ngả
Gió vô tình lạnh nhạt với vòm cây
Nơi góc phố quán cà phê ấy
Có một người khắc khoải với người thôi

Cuối thu rồi phố vắng mưa rơi
Nghe từng giọt cà phê lòng se lạnh
Hương thơm thể mà sao chát đắng
Giữa một chiều thâm lặng bóng thu rơi.

Cuối thu, 12-2022

Ngọn bắc tràn về tiếng vọng rưng rưng
Đêm khuya khoắt câu thơ tình se thắt
Thăm thẳm chốn rừng già heo hắt
Tiếng chim kêu vượn hót nhói lòng

Bài thơ tình anh gói những đợi mong
Ở nơi ấy nắng có về bịn rịn
Anh vẫn khắc trong tim chùm hoa lan tím
Nở âm thầm tinh khiết mỗi vần thơ.

2023

Biển chiều nay

Em ơi biển chiều nay
Bạc đầu con sóng vỗ
Như nổi lòng trần trở
Lời ru say lòng ai.

Em ơi biển chiều nay
Một màu xanh chờ đợi
Sóng như ai đang gọi
Về miền xưa mây bay.

Nắng ngả phía chân mây
Lá Dương vương trên cát
Gió mang theo lời hát
Khắc khoải dấu chân ai.

Hương mùa xưa chưa phai
Cánh bướm trôi xa khuất
Bóng chim nghiêng mặt nước
Ngày tan vào sương mờ.

Chiều mùa thu như thơ
Dùng dằng con sóng vỗ
Lãng du cùng ngọn gió
Khúc ru chiều phiêu diêu.

Sóng tình

Anh run rẩy giang vòng tay rộng
Cả đất trời bão nổi phong ba
Đêm trăng ấy như tan vào miền lạ
Những bông hoa nức nở cúi đầu

Anh muốn ôm em thêm nữa, thật lâu
Nụ hôn cháy trong con tim rạo rức
Trao tất cả khát khao không màu mè trang sức
Dẫu biết một ngày cành, lá hợp - tan

Kìa cơn gió mồ côi nghiêng ngã
Sóng vô tình gió cuốn ngọn triều dâng
Cát trải trắng dưới hoàng hôn chạng vạng
Biển cô đơn thác loạn với mây trời

Xiết chặt nữa thỏa khát khao mong đợi
Dấu ngày mai giông gió đổ toi bờ
Cơn mê sáng vỡ tung bờ cát trắng
Vẫn muôn đời cuộn sóng
giữa trùng khơi./.

Người yêu dấu

Em ẩn hiện một nỗi niềm xứ Nghệ
Bước chân xa vời vợi phía chân trời
Người yêu dấu có còn chờ đợi
Lối nhỏ hẹn hò câu ví tròn trăng

Ta khắc khoải ngày về con đường nắng
Tình yêu xưa trong suốt đến bây giờ
Cánh hoa tím chiều mưa trao bờ ngõ
Vẫn âm thầm run rẩy đến hôm nay

Yêu dấu của một thời vụng dại mê say
Ta gửi lại xóm nghèo ngày xưa ấy
Tà áo trắng thừa học trò rục cháy
Tiếng sáo diều da diết ngân nga

Cánh đồng thơm hương lúa quê nhà
Nhấn giùm tôi tới người yêu dấu
Tình yêu giấu trong tim thời thơ ấu
Vẫn âm thầm thương nhớ chẳng phai...

Biển mùa thu

Em ơi về với biển mùa thu
Nghe sóng lặng ru êm bờ cát trắng
Gió se lạnh chòng chênh trống vắng
Giã tràng xe chi cho cát mũi lòng
Nắng thu vàng đầu sóng vấn vương
Biển xanh biếc một mùa xanh thiếu nữ
Cơn gió nhẹ rung chùm hoa muống biển
Cánh chim bay nắng sớm chập chờn

Biển sáng nay sao da diết bốn chôn
Hoa chưa nở bởi sợ mình vô ý
Xin đừng để hương thơm trái thị
Bay xa xôi thất lạc phía chân trời
Về cùng anh dạo bước sớm mai
Thấm vị mặn của biển xanh và cát
Xin đừng để nỗi buồn cho sóng khát
Một cánh bướm đơn độc với trời thu./.

Thu về

Nghe dịu dàng hương gió
Biết mùa hạ đã qua
Thu vàng khoe sắc lá
Bướm vờn vương màu hoa
Đã bao mùa thu xa
Mà nắng còn vương vấn
Bông hoa trời ai thả
Dâng đầy trong hồn ta

Biển vẫn hát tình ca
Heo may lừa khung cửa
Cúc nhuộm vàng phố biển
Thu vơi đầy sau mưa
Đã bao mùa thu xa
Bên thềm ta ngóng đợi
Bóng hình ai vời vợi
Nồng nàn mùa thu sang...

Sắc xuân

Xuân về sưởi ấm những mầm hoa
Trong cõi thắm nghe lòng xao xuyến lạ
Cơn gió nhẹ reo vui cùng ngọn lá
Hương thơm bay ngào ngạt đất trời

Sớm xuân sang muôn ánh rạng ngời
Trên đôi má em hồng hương nắng mới
Chim én liệng bầu trời xanh vời vợi
Mây mơ màng tha thướt giữa bao la

Xuân mang đến dâng đời muôn sắc lá
Chim ca vang điệp khúc đón xuân về
Hoa đào nở đỏ một niềm thương nhớ
Bao đôi lứa xe duyên ngậy ngất xuân mơ

Ta trở về say đắm những vần thơ...

11- 2022

Đông về vắng em

Em ơi đông lại về
Gió lạnh len khe cửa
Bếp bập bùng ánh lửa
Sưởi ấm tình cố nhân

Đông đã đến bao lần
Bao lần chiều se lạnh
Chợt nghe lòng trống vắng
Ly rượu tràn đêm đông

Nơi em có lạnh không
Có nhớ chiều đông ấy
Thả bước dưới hàng cây
Tay trong tay bối rối

Ngày ấy giờ xa ngái
Phố vắng một mình em
Thôi ta đành lỡ hẹn
Nỗi buồn gửi vào thơ

Ôi chiều đông sương mờ
Đợi nắng về sưởi ấm
Tình lắng sâu thăm thẳm
Dâng đầy chiều không em./.

Thơ tình anh viết

Bài thơ tình anh viết tặng em
Bên con thác vượn mình rung rừng biếc
Mỗi nét chữ gói nỗi niềm da diết
Mỗi đợi chờ giấu một ban mai.

Những lời thơ tha thiết không phai
Giữa rừng núi Tây nguyên sương trời đan trắng
Nơi thức dậy mắt vương đầy gió nắng
Ánh sao rơi qua kẽ lá dặt diu.

Đêm gió lạnh trang thơ đời se thắt
Cánh bướm đâu nơi biển cả biếc xanh?
Rừng vẫn thắm mà chân trời xa lạnh
Để mình anh đêm trắng đơn côi.

Bài thơ tình anh viết mới tinh khôi
Bên cánh võng tiếng suối ru róc rách
Ai đang thức với vầng trăng xa cách
Những ân tình lưu giữ mãi trong nhau.

Bài thơ tình anh gửi tặng em
Giữa đêm vắng tiếng gà rừng gọi sáng
Giọt sương rơi xuống vai gầy năm tháng
Mảnh trăng nghiêng chệnh choáng xa vời...

PHẦN IV

Đất nước

Đất nước đẹp như bức tranh thủy mặc
Suốt nghìn năm hương sắc ngát trời trong
Biển trùng điệp dựng muôn hình con sóng
Lộng lẫy Trường Sơn sừng sững mây ngàn

Khi tiếng vọng rền vang
bài thơ “Thần” đánh giặc
Nguyễn Du ơi giọt lệ đầm trang Kiều
Khi thù giặc xéo dày nơi tông miếu
Những anh hùng như thần thoại sinh ra

Tổ quốc thân thương trong mỗi căn nhà
Những năm tháng đói nghèo trong rơm rạ
Hoa vẫn nở thơm đầy chiều xanh lá
Người yêu người sáng đẹp bản tình ca

Ôi đất nước của tình yêu
của mỗi ngày mới lạ
Rũ bùn đứng dậy nở bùng hoa
Những Thánh Gióng
vươn mình trên ngựa sắt
Mỗi bước chân lại hóa những anh hùng

Xin biết ơn hiển hách chiến công
Những trang sử tiền nhân in vào đá núi
Bao xương máu bao con người ngã xuống
Đất nước hòa bình mở sáng mãi mai sau...

Trường Sơn

Những sư đoàn bia mộ Trường Sơn
Nằm im lặng giữa núi rừng hùng vĩ
Tổ quốc ghi ơn các anh yên nghỉ
Mỗi cái tên khắc nổi đau thương

Xin cúi đầu trước khí phách linh thiêng
Những người lính quên mình vì tổ quốc
Các anh hy sinh đời mình để hồi sinh đất nước
Những tháng ngày vang vọng bước quân đi

Những tháng ngày bom đạn chẳng xá chi
Quên cái chết mở đường
cho đoàn quân ra trận
Trùng trùng xe đi nối dài vô tận
Dọc Trường Sơn dẫm dãi những dấu chân

“Xẻ dọc Trường Sơn vì nước quên thân”
Câu thơ ấy như khắc vào núi đá
Thân xác các anh gửi nơi rừng già nước lạ
Giữa bao la mây gió Trường Sơn

Xin thấp nén tâm nhang
cho mỗi sáng đẹp lành hơn
Xin đất mẹ chở che
các anh bình yên an giấc
Để cây lá bốn mùa tươi xanh lộc biếc
Đất nước bừng hoa vang khúc quân hành.

Chào xuân Quý Mão

Gió thổi lay cành xuân vừa đến
Đất trời bừng sáng sắc muôn hoa
Tôi đi giữa dòng người quen - lạ
Muôn đóa hoa xinh nở vẫy chào.

Đất Bắc xuân sang rực cánh đào
Trời Nam mai điểm nắng vàng tươi
Quê hương mở sáng sang ngày mới
Cánh én chao nghiêng rợp biển trời.

Cung chúc tân xuân ánh rạng ngời
Quý Mão mùa đưa hương muôn nơi
Vạn vật như thêm ngàn đôi cánh
Cất cao lời hát vút tầng xanh./.

Về cùng anh

Về đây thăm đỉnh Sạc ly
Thăm núi Ngọc Linh bênh bông mây trắng
Nghe tiếng suối trong veo Ya Book
Bản nhạc linh hồn rừng núi cao nguyên

Về cùng anh em nhé sáng nay
Mây như tuyết mơ màng trên Núi Nhọn
Nâng chén rượu làng Le xem Giàng đẻ trứng
Ấm lòng người nơi rừng thẳm biên cương

Về cùng anh thăm lại Kon Tum
Thăm chiến trường xưa một thời đạn lửa
Một thời bom rơi một thời máu chảy
Nay đã thành phố núi thân thương

Về cùng anh giữa nước biếc non xanh
Những đỉnh dốc, suối khe in vào lịch sử
Em có thấy cao nguyên trắng trời mây phủ
Gió ngàn thung cuộn thổi ngang trời...

Tiếng cồng chiêng
 ngả nghiêng phóng khoáng
Sương mờ giăng trắng lối bản làng
Ơi Kon Tum trùng điệp những đại ngàn
Có phải anh say rượu ghè men lá
Có phải trong mơ
 tiếng nai chiều thương nhớ
Hay điệu cồng chiêng
 làm con suối băng khuâng
Kon Tum của lúa ngô và trái ngọt
Hoa rừng thơm da diết mãi khôn nguôi
Của nỗi nhớ đại ngàn thân thương che chở
Để suốt đời anh giăng mắc với Kon Tum...

Mùa thu Hà Nội

Em có nghe mùa thu Hà Nội
Nắng mờ vàng se sắt nhớ băng khuâng
Hương hoa sữa nồng nàn dịu nhẹ
Hàng cây xanh líu ríu tiếng chim non

Em có nghe thu về bên góc phố
Gió khẽ lay xao xác lá vàng rơi
Cánh chim nhỏ chao nghiêng mặt nước
Sóng lăn tăn xanh thẳm mặt hồ

Hà Nội đẹp trong mờ sương ảo ảnh
Mùa thu rơi bõ ngỡ ánh nhìn
Ai đang hát bài dân ca xứ sở
Trên đôi môi e ấp nụ cười xinh

Hà Nội đẹp như bức tranh thủy mặc
Mặt Hồ Gươm xao xuyến gió heo may
Mái ngói rêu phong đến đài cổ kính
Chạm vào anh khắc khoải ngàn năm

Em có nghe tia nắng thả sợi vàng trên tán lá
Đường Cổ Ngư vương vấn khúc giao mùa
Anh thả bước bên chiều thu phố cổ
Nỗi nhớ tím chiều hoa sữa lặng thầm rơi...

Chiều đông Hà Nội

Mây che khuất ánh nhìn
Gió mùa len ngõ nhỏ
Mưa phùn giăng trên phố
Đông lạnh thấm qua đây.

Chiều lạnh gió nhẹ bay
Mưa se buồn phố vắng
Tháng ngày đâu sợi nắng
Vương đầy qua ngày xa.

Gió lùa nghiêng cánh lá
Lạnh buốt năm cửa ô
Chiều nay Hà Nội phố
Se thắt nỗi đầy vơi.

Chiều mùa đông em ơi
Cánh hoa rơi thắm lặng
Thương em chiều xa vắng
Vương vấn hạt mưa rơi...

Cao nguyên và nỗi nhớ

Anh cất giấu cao nguyên vào nỗi nhớ
Một khoảng trời lộng gió đất Ba zan
Mùa mới rộn tiếng công chiêng gọi bạn
Tây Nguyên ơi da diết một nỗi niềm

Nơi dốc núi soi mình trong hồ biếc
Đàn ong đi kiếm mật ngọt ngào
Bản làng rộn trong tiết xuân vừa chớm
Em gái trắng rằm e ấp khát khao

Nơi con suối con khe em đi đào măng mới
Nắng vàng vương qua vai áo thẹn thùng
Nghe xào xạc bên rừng bước chân nai tìm lộc
Hoa rừng thơm ngan ngát phía xa thung

Tây Nguyên của gió sương rừng núi trập trùng
Của mùa xuân đỏ một thời hoa gạo
Em đứng đó nắng in vàng khuy áo
Như nghìn năm dáng núi đợi chờ ai...

Tháng 01/2023

Sa Pa

Ta ở đây giữa đất trời Tây Bắc
Có một miền đất hứa Sa Pa
Hoa ban nở trắng triển núi đá
Phố núi hiện ra hư ảo sương mờ

Ta ngắm theo nhịp váy đong đưa
Em gái H Mông múa điệu xòe bên suối
Có ai hẹn ai chờ mùa xuân tới
Má đỏ hồng mắt lúng liếng ta say

Phiên chợ tình nơi hò hẹn sớm nay
Tiếng khèn ngân vang qua bao vách núi
Tiếng khèn gọi tình yêu trai gái
Giữa rừng mơ hoa trắng tuyết bay

Ôi Sa Pa của trái ngọt hôm nay
Hoa mận nở trắng ngần tinh khiết
Hoa của tình yêu của điệu xòe tha thiết
Nên bây giờ ta mãi ngân nga say./.

Trở lại hoà bình

Ta trở lại Hoà Bình ngày xuân mới
Những dãy núi uy nghi sừng sững đỡ lưng trời
Sông Đà biếc một màu xanh phố núi
Em gái Mường
 tha thướt điệu Pôn Pông*

Đàn chim bay qua trùng điệp núi non
In bóng xuống mặt hồ
 vẽ bức tranh thủy mặc
Bao năm cách xa nay trở về phương Bắc
Gió sông Đà thổi buốt một triển xanh

Màn sương vương lên tán lá mong manh
Trên mái tóc em buông dài nỗi nhớ
Rừng xanh trắng một mùa hoa mạn nở
Em gái Mường cất tiếng hát bên sông
Mây trắng bay qua đỉnh núi đầu Rồng
Ly rượu ấm thỏa nỗi niềm khao khát
Ánh lửa bập bùng rừng hòa chung khúc hát
Thủy điện bùng lên lấp lánh vạn vì sao

Mai xa rồi thương nhớ đến nôn nao
Yêu màu trắng tinh khôi của hoa lê hoa mạn
Cái màu trắng của tình yêu nỗi dài vô tận
Một nỗi niềm Tây Bắc mãi thân thương...

Nhớ Nha Trang

Nha Trang như một vần thơ
Dừa xanh mát mát ươm tơ nắng vàng
Trời trong biển sóng mơ màng
Lời ca sâu lắng ngân vang xuống chiều

Cánh chim mờ ảo phiêu diêu
Lướt trong gió nhẹ biển chiều ngóng ai
Cô Tiên một dải cát dài
Mặn mòi con sóng chẳng phai bến bờ

Một miền sơn thủy như mơ
Chiều nay nổi nhớ ngẩn ngơ lối về
Biển xanh nặng một câu thơ
Chiều vương sợi nắng nổi quê vui đây

Cánh chim chao liệng vườn mây
Soi mình lớp lớp gợn say sóng tình
Nha Trang in một bóng hình
Trái tim mỏng mảnh để dành đợi ai

Xa rồi ngày ấy chẳng phai
Hẹn ngày gặp lại nỗi dài mùa thương
Ra đi bao nỗi vấn vương
Bóng ai in dọc con đường tình yêu.

2023

Singapore

Tôi đến singapore mùa thu sang
Đất nước biển xanh mây trắng nắng vàng
Ôi quốc đảo hào hoa bốn mùa sóng biển
Những tầng cao lộng lẫy nguy nga
Giữa đất trời lồng lộng gió và hoa
Sứ tử - cá vược mình ngang trời quốc đảo
Những cánh rừng nguyên sinh huyền ảo
Ta thả hồn say đắm Singapore
Singapore như một dải ngân hà
Đất nước màu xanh giữa bao la cát trắng
Rực rỡ muôn hoa cài trong sắc nắng
Như vầng trăng tranh vẽ của trời./.

Dấu chân người lính

Gót mòn đá sắc người ơi
Biên cương vực thăm núi phơi sương tràn
Tháng ngày gió hú mưa chan
Rừng sâu khe suối mây ngàn trú thân.

Bước chân người lính gian truân
Đêm đông buốt lạnh gió lùa giường tre
Nắng hè rừng rít tiếng ve
Núi cao dốc thăm mây che ngút ngàn.

Khó khăn vất vả vô vàn
Màu xanh áo lính gian nan không sờn
Thiên liêng hai tiếng nước non
Quê hương nặng gánh vai mòn tháng năm.

Gối sương mượn gió trái nằm
Màu xanh áo lính âm thầm nở hoa
Cuộc đời một khúc tráng ca
Âm vang rừng núi ngân nga quân hành./.

Lính biên cương

Những cánh rừng biên giới mịt mù mây
Như chẳng có màu xanh cho bầu trời rực nắng
Nỗi nhớ mẹ già lưng còng đêm khuya vắng
Thức chong đèn bậu cửa ngóng con xa

Và em nữa những lá thư từ phía quê nhà
Sưởi ấm lòng anh giữa gió gào thác réo
Đời lính gửi thanh xuân
nơi rừng già khô héo
Mũi súng ngang trời lộng gió ngàn sâu

Những ngày dài thao thức đêm thâu
Nỗi nhớ về em chỉ sao trời chứng giám
Khát vọng tình yêu vắng trăng tháng tám
Câu ví tâm tình sâu lắng nỗi quê hương

Chiều biên giới

Chào mừng 78 năm ngày thành lập QĐND VN

Chiều biên giới mịt mù sương phủ
Nắng vàng trốn vội phía rừng xa
Người lính giữa trùng trùng núi đá
Mắt không rời cột mốc biên cương

Những trận mưa rừng
những đêm trắng phong sương
Cơn bắc lạnh riết trên da thịt
Đêm đơn độc tiếng côn trùng da diết
Phía quê xa dáng mẹ hao gầy

Cuộc chiến xưa dấu tích còn đây

Bao người lính

 phơi mình giữa trùng trùng vực thẳm

Tổ quốc nhuộm trong màu cờ máu thắm

Anh đứng giữa mây ngàn súng chắc trong tay

Những vần thơ anh viết hôm nay

Không kể xiết nỗi niềm sương gió

Những vần thơ giữa núi rừng nắng nỏ

Nặng nỗi lòng da diết phía trời quê

Những vần thơ hện một lời thề

Khắc trên đá hồn thiêng non nước

Dòng máu Lạc Hồng cha ông tiếp bước

Giữ yên chiều biên giới ngàn năm.

Bao đêm trắng nơi ồn ào phố xá
Người lính âm thầm lặng lẽ bước chân
Khi đất nước còn nổi chìm thân phận
Người lính hy sinh không tiếc thân mình.

Giữa quảng trường cờ đỏ quang vinh
Vọng lời hịch ngàn năm ông cha đánh giặc
Gió riết lạnh bên hàng cây trăm mặc
Tổ quốc ơi xin dâng trái tim mình.

Sáng mai này rạng rỡ ánh bình minh
“Vì nước hy sinh, vì dân phục vụ”
Lời thề ấy muôn đời không thể cũ
Trên ngực trần tổ quốc khắc tên anh./

M Ụ C L Ụ C

LỜI GIỚI THIỆU

Thơ Nguyễn Đăng Độ.....5

PHẦN I

Mẹ tôi!	15
Tặng hoa.....	17
Bóng mẹ	19
Thương cha.....	21
Thời gian	23
Áo tôi.....	24
Tình cha nghĩa mẹ	26
Em ơi xuân đã về	28
Ánh mắt	30
Em.....	32
Tiến con gái!.....	34
Cha và con	36
Khuyên con	39

PHẦN II

Bảo lữ	43
Những vần thơ yêu thương.....	45
Trở về.....	47
Thương quê	49
Quê hương điệu ví câu hò	50
Cổng làng tuổi thơ	51
Nhớ quê	53
Xin đừng.....	55
Cảm ơn cuộc đời	57
Điều ước.....	59
Đầu năm đi vãn cảnh chùa	61
Xuân mới	63
Lễ chùa Quan Âm	64
Có phải là em	66
Hoa lúa	68
Chân quê.....	69
Sông Lam là em	70

PHẦN III

Gửi cho em	75
Bình minh.....	78
Quán vắng chiều thu.....	79
Gửi về em.....	81
Biển chiều nay.....	83
Sóng tình.....	85
Người yêu dấu.....	87
Biển mùa thu.....	89
Thu về.....	91
Sắc xuân.....	93
Đông về vắng em.....	95
Thơ tình anh viết.....	97

PHẦN IV

Đất nước	101
Trường Sơn.....	103
Chào xuân Quý Mão.....	106
Về cùng anh.....	107
Hẹn với Kon Tum.....	109
Mùa thu Hà Nội.....	111
Chiều đông Hà Nội	113
Cao nguyên và nỗi nhớ.....	115
Sa Pa.....	117
Trở lại hoà bình.....	119
Nhớ Nha Trang.....	121
Singapore	123
Dấu chân người lính	124
Lính biên cương.....	126
Chiều biên giới.....	128
Người chiến sĩ công an	130

Những vần thơ yêu thương

NGUYỄN ĐĂNG ĐỘ

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

65 Nguyễn Du - Hà Nội
Tel & Fax: 024.38222135
E-mail: nxbhoinhavan65@gmail.com
<https://nxbhoinhavan.vn>

Chi nhánh miền Trung và Tây Nguyên

65-Nguyễn Thị Định-thành phố Đà Nẵng
Tel: 02363.849516
Email: nxbhvn.mientrungtaynguyen@gmail.com

Chi nhánh miền Nam

371/16 Hai Bà Trưng-Q3-TP. HCM
Tel & Fax: 028.38297915
Email: nxbhvn.saigon@gmail.com

Chịu trách nhiệm xuất bản:
Giám đốc – Tổng biên tập
NGUYỄN QUANG THIỀU

Biên tập:

Thiết kế: Mạc Phương

Sửa bản in: Trần Anh Thái

In: cuốn; khổ 13x22 cm tại Công ty CP in và TM Quốc Duy
Địa chỉ cơ sở in: Số 9 ngách 130/1, ngõ 130 Đốc Ngủ, Vĩnh Phúc, Ba Đình, Hà Nội
Số xác nhận ĐKXB: - 2023/CXBIPH/ - /HNV
Số quyết định xuất bản: /QĐ - NXBHNV; ký ngày tháng năm 2023
In xong và nộp lưu chiểu: Quý II Năm 2023
Mã ISBN (dạng số):